

Els catalans, acusats sovint de triomfalistes (d'autotriomfalistes, per a més rubor de galtes) resulta que tenim unes crisis depressives que fan tremolar les pedres. Hi ha moments en els quals no donaríem ni mitja pesseta per nosaltres mateixos. Que ja és dir, sobretot si tenim en compte que el preu de la vianda està pels núvols.

Ara vivim una d'aquestes etapes de catastrofisme, omplim de llàgrimes el mur de les lamentacions particulars, el que ens ha tocat per desgràcia. El motiu de la desesperació —que van en augment— és que la nostra llengua agonitza i que d'aquí a no res haurà desaparegut per anar al cel o als llimbs de les llengües mortes. La veritat és que de motius d'alarma no ens en falten pas, però precisament per això valdria la pena de plantar cara.

Jo (i no ho dic per alabar-me) porto

més de tres quarts de segle de presència en aquest món i puc certificar que he conegut èpoques pitjors. A començaments de la dècada dels anys quaranta, els meus pares foren detinguts al carrer de Fontanella, al centre de Barcelona, perquè paraven català a la via pública

i en veu alta. Potser sí, que això no és matar un idioma, però ningú podrà negar que és donar-li un espant de mort.

El que em sorprèn particularment de la situació actual és l'aparició d'articles en castellà, publicats a la premsa barcelonina que s'edita en l'altre idioma. Els autors solen ser honestos patriotes catalans la bona fe dels quals està per damunt de tota sospita, i el to dels escrits és de plany, d'auguris sinistres pel que fa a l'esdevenidor de la nostra parla. No puc evitar que aquest fet em produeixi desassossec. Com si fos la premonició d'un final amb el cant d'un cigne desorientat i desvalgut. La música seria de cobla, però la lletra —jeremíaca— aniria en castellà. Els supervivents, orant també en castellà, desfilarien tirant grapadets de terra damunt una tomba oberta de bat a bat. En resum, que no se salvaria res.

L'ala de la bruixa

Pere Calders

Vota Prissy

Lavantatge dels sistemes democràtics és que tothom pot fer ús de la seua tolerància. Fins i tot els feixistes, que hi estan en contra, el fan servir per carregar-se'l. Argumenten els defensors del sistema que, almenys, se sap qui és el corrupte. Imbècil resignació, però un avantatge al capdavant. De qualsevol manera la senyora Prissy William-Godfry, una jove de professió prostituta, ha presentat la seua candidatura a l'alcaldia de Washington, capital dels Estats Units com l'amable lector deu haver deduït. L'Associació de Veïns del barri on resideix l'ha escollida per tal que els represente. Ara mateix encara no se sap qui acompanyarà en la llista la senyoreta Prissy. Malgrat això, si el veïnat no ha tingut inconvenient que una prostituta siga cap de llista, no es descarta que la resta siguem col·legues, amb

Ferran Torrent

la nota folklòrica d'un marcarra de suplent. S'ignora el programa d'aquesta peculiar candidatura, però considerant que el col·lectiu estarà més sensibilitzat per la cosa de la profilaxi, les mesures higièniques potser estaran en un lloc prioritari.

A més a més, Prissy haurà de combatre contra la candidatura de l'ex-alcalde, Marion Barry, detingut fa uns mesos per tràfic i consum de cocaïna. Prissy i Marion podrien fer un front i facilitar el vot dels electors. D'alcalde, una prostituta; de regidor de benestar social, un coainòman. I a la Casa Blanca, George Bush. De sobte, m'ha vingut al pensament aquella pintada àcrata que deia així: "Les putes al poder, els fills ja governen".